

στη διαταγή για την παροχή πληροφοριών, δεδομένου ότι η μη συμμόρφωση προς αυτή επισύρει κυρώσεις. Οι κυρώσεις αυτές συνίστανται, αφενός, στο ότι το κράτος μέλος δεν μπορεί να προβάλει τον ελλιπή χαρακτήρα της πραγματικής βάσης και παρέχεται στην Επιτροπή η δυνατότητα να εκδώσει απόφαση βάσει των διαθέσιμων στοιχείων. Αφετέρου, τούτο συνεπάγεται μία μείωση του βαθμού της αποδείξεως, βάσει του οποίου η Επιτροπή μπορεί να συνάγει ότι οι συνθήκες που προβάλλει αποδεικνύονται. Κατ' αυτόν τον τρόπο διευκολύνεται η διαδικαστική θέση της Επιτροπής και, κατά συνέπεια, επιδεινώνεται η θέση του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους κατά την κύρια διαδικασία ελέγχου. Η διαταγή παροχής πληροφοριών έδωσε την αναρροή προ της επιλογής, είτε να παραβεί τις υποχρεώσεις της, με αποτέλεσμα να μην μπορεί εντούτοις να προβάλει τον ελλιπή χαρακτήρα της πραγματικής βάσης και να μειώνεται το βάρος αποδείξεως εκ μέρους της Επιτροπής, είτε να αναγκασθεί να παράσχει πράγματι τις δυσανάλογου χαρακτήρα πληροφορίες προκειμένου να προασπίσει τα δικαιώματα άμυνάς της. Το παραπάνω, πέραν του νομικού μειονεκτηματος, συνεπάγεται πάντοτε σημαντικότητα δαπάνη από άποψη χρόνου και κόστους, η οποία δεν αποζημιώνεται. Πέραν της προκειμένης περιπτώσεως, η διαταγή παροχής πληροφοριών ενδέχεται εξάλλου να επισύρει έννομες συνέπειες για το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος, καθότι η μη τήρησή της μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα μια διαδικασία επί παραβάσει κατά το άρθρο 258 ΣΛΕΕ και, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, διαδικασία επιβολής χρηματικής ποινής κατά το άρθρο 260 ΣΛΕΕ.

Τέταρτον, η διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου παραβιάζει την αρχή του κράτους δικαίου και της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, καθόσον προβάλλει ως μοναδική προστασία έναντι μίας δυσανάλογου χαρακτήρα διαταγής παροχής πληροφοριών τη μη συμμόρφωση προς αυτή. Μία τέτοια προσέγγιση δεν είναι ευλόγως δυνατή και προσκρούει στις προαναφερθείσες αρχές. Η νομική προστασία έναντι παρανόμων διαταγών παροχής πληροφοριών δεν μπορεί να εξαρτάται από τη μη συμμόρφωση του κράτους μέλους προς αυτές. Η δυνατότητα προσβολής μίας διαταγής παροχής πληροφοριών συνιστά το μοναδικό μέσο προκειμένου να μην υπόκειται το καθήκον πίστεως του κράτους μέλους στην ανεξέλεγκτη εξουσία εκτιμήσεως της Επιτροπής, επιτρέπει δε στην Επιτροπή να τηρεί, από την πλευρά της, το καθήκον της για καλόπιστη συνεργασία με τα κράτη μέλη.

Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομική πλάνη κατά την εκτίμηση των αρμοδιοτήτων σε υποθέσεις κρατικών ενισχύσεων, καθόσον έκρινε ότι η προστασία έναντι δυσανάλογων διαταγών παροχής πληροφοριών έγκειται στην άρνηση εκ μέρους των κρατών μελών να παράσχουν τις πληροφορίες εκείνες, τις οποίες δεν θεωρούν αναγκαίες για την απόδειξη των πραγματικών περιστατικών. Τούτο συνεπάγεται μία μετατόπιση της υποχρέωσης αποδείξεως των πραγματικών περιστατικών και προσδιορισμού του αντικειμένου της διαδικασίας στα κράτη μέλη, η οποία δεν συνάδει προς την κατανομή αρμοδιοτήτων κατά το δίκαιο των κρατικών ενισχύσεων. Η εν λόγω προβλεπόμενη από το Γενικό Δικαστήριο μετατόπιση αρμοδιοτήτων αντιβαίνει στην κατανομή αρμοδιοτήτων των άρθρων 107 και 108 ΣΛΕΕ, μετατοπίζει στα κράτη μέλη τον κίνδυνο εσφαλμένης εκτιμήσεως και απαλλάσσει, ως εκ τούτου, την Επιτροπή από την υποχρέωση επισταμένης διερευνήσεως των πραγματικών περιστατικών στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασεως, την οποία υπέβαλε το Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg (Αυστρία) την 1η Οκτωβρίου 2010 — projektart Errichtungsgesellschaft mbH, Eva Maria Pepic και Herbert Hilbe κατά Grundverkehrs-Landeskommission Vorarlberg

(Υπόθεση C-476/10)

(2010/C 328/38)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εφεσείοντες: projektart Errichtungsgesellschaft mbH, Eva Maria Pepic και Herbert Hilbe

Εφεσίβλητο: Grundverkehrs-Landeskommission Vorarlberg

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Εξακολουθεί να έχει εφαρμογή η διάταξη του άρθρου 6, παράγραφος 4, της οδηγίας 88/361/ΕΟΚ, της 24ης Ιουνίου 1988, για τη θέση σε εφαρμογή του άρθρου 67 της συνθήκης (¹), κατά την οποία διάταξη η ισχύουσα εθνική νομοθεσία που διέπει την αγορά δευτερεύουσας κατοικίας δύναται να διατηρηθεί, επί της αγοράς δευτερευουσών κατοικιών, οι οποίες βρίσκονται εντός κράτους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, από υπήκοο του ανήκοντος στον ΕΟΧ Πριγκιπάτου του Λιχτενστάιν;
- 2) Παραβαίνει τις διατάξεις της Συμφωνίας ΕΟΧ περί της ελεύθερης κυκλοφορίας κεφαλαίων εσωτερική ρύθμιση η οποία, επικαλούμενη το άρθρο 6, παράγραφος 4, της οδηγίας 88/361/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1988, απαγορεύει σε υπήκοο του Πριγκιπάτου του Λιχτενστάιν την απόκτηση δευτερεύουσας κατοικίας που βρίσκεται εντός κράτους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οπότε οφείλει μια εθνική αρχή να μη λαμβάνει υπόψη αυτή την εσωτερική ρύθμιση;

(¹) ΕΕ L 178, σ. 5.

Αναίρεση που άσκησε στις 27 Σεπτεμβρίου 2010 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) στις 7 Ιουλίου 2010 στην υπόθεση T-111/07, Agrofert Holding a.s. κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-477/10 P)

(2010/C 328/39)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Αναρροείουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: B. Smulders, P. Costa de Oliveira, V. Bottka)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Agrofert Holding a.s., Βασίλειο της Σουηδίας, Δημοκρατία της Φινλανδίας, Βασίλειο της Δανίας, Polski Koncern Naftowy Orlen SA

Αιτήματα της ανααιρεσίμουσας

Η ανααιρεσίμουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ανατρέξει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 7ης Ιουλίου 2010 στην υπόθεση T-111/07, Agrofert Holding a.s. κατά Επιτροπής·
- να κρίνει οριστικώς επί των ζητημάτων που αποτελούν αντικείμενο της παρούσας αιτήσεως αναίρεσεως· και
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα της υποθέσεως T-111/07 στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή τόσο κατά την ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου όσο και κατά την ανααιρετική διαδικασία.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα αίτηση αναίρεσεως αφορά την ερμηνεία των εξαιρέσεων από το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα, οι οποίες αφορούν (i) τους σκοπούς επιθεωρήσεως, έρευνας και οικονομικού ελέγχου (στο εξής: εξαίρεση σχετική με τις έρευνες), (ii) την προστασία των εμπορικών συμφερόντων φυσικού ή νομικού προσώπου (στο εξής: εξαίρεση σχετική με τα εμπορικά συμφέροντα), (iii) την προστασία της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων της Επιτροπής (στο εξής: εξαίρεση σχετική με τη διαδικασία λήψεως αποφάσεων) και (iv) την προστασία της παροχής νομικών συμβουλών (στο εξής: εξαίρεση σχετική με την παροχή νομικών συμβουλών). Οι εξαιρέσεις αυτές προβλέπονται, αντιστοίχως, στο άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, στο άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, στο άρθρο 4, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, και στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής⁽¹⁾ (στο εξής: κανονισμός 1049/2001).

Πιο συγκεκριμένα, η αίτηση αναίρεσεως αφορά την εφαρμογή των εξαιρέσεων αυτών στα έγγραφα φακέλου της Επιτροπής αφορώντος διαδικασία ελέγχου των συγκεντρώσεων σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) 139/2004⁽²⁾ (στο εξής: κανονισμός περί συγκεντρώσεων).

Η Επιτροπή φρονεί ότι η αναριβαλλόμενη απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου ενέχει νομικές πλάνες όσον αφορά την ερμηνεία των προμηθευσιών εξαιρέσεων, καθόσον δεν λαμβάνει υπόψη της τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των διαδικασιών του δικαίου του ανταγωνισμού και τις εγγυήσεις που παρέχει ο κανονισμός περί συγκεντρώσεων στις επιχειρήσεις που μετέχουν σε διαδικασία συγκεντρώσεως. Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο, με την απόφασή του, δεν επεδίωξε την εξασφάλιση γνήσιας και αρμονικής ισορροπίας μεταξύ των δύο εφαρμοστέων νομικών καθεστώτων στην περίπτωση αυτή. Αντιθέτως, ερμήνευσε εσφαλμένως τους κανόνες περί προσβάσεως στα έγγραφα και, πράττοντας αυτό, κατέστησε αδύνατη την εφαρμογή των κανόνων περί συγκεντρώσεων.

Το πρώτο ζήτημα που υποβάλλεται στην κρίση του Δικαστηρίου αφορά την έκταση εφαρμογής της υποχρέωσης τηρήσεως του

επαγγελματικού απορρήτου, όπως αυτή προβλέπεται από τον κανονισμό περί συγκεντρώσεων και από το άρθρο 339 ΣΛΕΕ, για τους σκοπούς της ερμηνείας των εξαιρέσεων από το δικαίωμα προσβάσεως, ιδίως όσον αφορά τις εξαιρέσεις τις σχετικές με τις έρευνες και με τα εμπορικά συμφέροντα.

Το δεύτερο ζήτημα που υποβάλλεται στην κρίση του Δικαστηρίου αφορά το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου σύμφωνα με το οποίο δεν υπήρχαν ιδιαίτερες περιστάσεις στην υπόθεση αυτή ώστε να μην επιτραπεί η πρόσβαση στα έγγραφα, χωρίς να είναι η Επιτροπή υποχρεωμένη να εξετάσει, συγκεκριμένα και κατά περίπτωση, κάθε ζητούμενο έγγραφο και να αιτιολογήσει λεπτομερώς την άρνηση σε σχέση με το περιεχόμενο κάθε ζητούμενου εγγράφου.

Το τρίτο ζήτημα αφορά την περιοριστική ερμηνεία της σχετικής με τις έρευνες εξαιρέσεως, σύμφωνα με την οποία η εξαίρεση αυτή δεν έχει εφαρμογή μετά την εκ μέρους της Επιτροπής λήψη της αποφάσεως περί περατώσεως της διοικητικής διαδικασίας ελέγχου της συγκεντρώσεως.

Το τέταρτο ζήτημα που υποβάλλεται στην κρίση του Δικαστηρίου αφορά την έκταση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως σχετικά με την απόδειξη της υπάρξεως κινδύνου παραβιάσεως του απορρήτου, ιδίως όσον αφορά την προστασία των εμπορικών συμφερόντων, τη διαδικασία λήψεως αποφάσεων και την παροχή νομικών συμβουλών.

Τέλος, το πέμπτο ζήτημα που υποβάλλεται στην κρίση του Δικαστηρίου αφορά την ερμηνεία των κανόνων περί μερικής προσβάσεως. Η Επιτροπή φρονεί ότι, προκειμένου να μπορεί να διεξάγει αποτελεσματικά τις έρευνές της όσον αφορά τις συγκεντρώσεις επιχειρήσεων, οφείλει να συμμορφώνεται προς τις υποχρεώσεις που της επιβάλλει ο κανονισμός περί συγκεντρώσεων, ιδίως τις υποχρεώσεις που αφορούν το επαγγελματικό απορρήτο, ανεξαρτήτως του αν η απόφασή της έχει καταστεί οριστική. Εξάλλου, όταν οι διαδικαστικοί κανόνες που διέπουν ένα συγκεκριμένο πεδίο δραστηριότητας, όπως ερμηνεύονται από τη νομολογία, παρέχουν προστασία σε ορισμένα έγγραφα, όπως τα εσωτερικά έγγραφα της Επιτροπής, πρέπει να αναγνωρίζεται ότι υπέρ των εγγράφων αυτών ισχύει γενικό τεκμήριο μη προσβασιμότητας κατά τον κανονισμό 1049/2001. Η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου δημιουργεί αμφιβολίες ως προς τη δυνατότητα της Επιτροπής να διεξάγει τις έρευνές της στον τομέα αυτόν καθώς και ως προς τα δικαιώματα των μερών που έχουν υποβάλει έγγραφα στην Επιτροπή, η δε παρούσα αίτηση αναίρεσεως σκοπεί να επιτρέψει στο Δικαστήριο να διευκρινίσει την ορθή προσέγγιση.

Συνεπώς, η Επιτροπή ασκεί την παρούσα αίτηση αναίρεσεως προκειμένου το Δικαστήριο να κρίνει επί ζητημάτων θεμελιώδους σημασίας που ανέκυψαν με την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου και να παράσχει λογική και αρμονική ερμηνεία των δύο επίδικων νομοθετημάτων.

⁽¹⁾ ΕΕ L 145, σ. 43.

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 139/2004 του Συμβουλίου, της 20ής Ιανουαρίου 2004, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ L 24, σ. 1).